

INHOUD

<i>Elja Vlas</i>	Klokken over Rusland	5
<i>A. Ferwerda-van den Berg</i>	Het kind	17
<i>Okke Jager</i>	Ik ben het schaap dat sliep*	28
	(uit: Worden als een kind, uitg. J. H. Kok, Kampen)	
<i>B. Nijenhuis</i>	De brand	29
<i>Koos van Doorne</i>	Kerstvers*	44
	(uit: Waan en weten, uitg. Bosch & Keuning, Baarn)	
<i>Okke Jager</i>	De witte blinde	45
<i>C. Th. Jongejan-de Groot</i>	Peetjes Kerstfeest	61
<i>Jo Kalmijn-Spiereburg</i>	Licht in het oosten	73
<i>D. van der Stoep</i>	Wij groeten U met vrede*	84
	(uit: Dit kind, uitg. Bosch & Keuning, Baarn)	
<i>K. van der Geest</i>	Meer dan goud, wierook en mirre	85
<i>Lidy van Eijsselsteijn</i>	De Kerstkaars*	96
	(uit: Spiraal, uitg. H. P. Leopold, Den Haag)	
<i>M. A. M. Renes-Boldingh</i>	Zij zagen de ster	97
<i>Okke Jager</i>	„Ere zij God” duurt lang*	110
	(uit: Worden als een kind, uitg. J. H. Kok, Kampen)	
<i>A. van Hulzen</i>	„In de Cooperen Lantaern”	111
<i>J. E. Niemeijer</i>	Drie gedrevenen	127
<i>Ir. C. Swaan-Koopman</i>	Kerstmis bij vader Jas	136
<i>Annie Sanders</i>	Die zijn schuld bekent	142
<i>H. Menkman</i>	Ook de liefde kent haar getijden	156
<i>Frouck van der Hooning</i>	Het gewijzigde agendablاد	170
<i>M. van Nuis-Zuidema</i>	De laatste bladzij. . .	190

* = Gedichten

KERSTVERS

Nu gij weer haast zult tot ons komen,
heb ik niets dan mijn angstig hart,
geschonden door verdriet en dromen:
een vogel, in het net verward;

heb ik niets, dat ik U kan geven
dan schaamte en ontgoocheling:
de vruchten van een kostbaar leven
dat tot een trage dood verging.

Ik zal Uw Kerstfeest eenzaam vieren,
daar ik niet in Uw stal durf gaan,
afgunstig op de stomme dieren,
die snuivend om Uw kribbe staan.

Maar, Heer, dit niet alleen. Mijn lijden
is door Uw lijden weggedaan.
Daarom zal ik mij zeer verblijden,
en, zo ik al moog buiten staan,

Uw licht doordringt al 's werelds wanden.
O Kind, Gij Heer van al dat is,
zie, hoe verheugd mijn ogen branden:
Uw leed is mijn behoudenis.

KOOS VAN DOORNE

DE WITTE BLINDE

OKKE JAGER

I

Hans Wagenaar schrok òp, toen de gong sloeg. Hij moest dus twee uur zo gezeten hebben: met zijn rug tegen de muur, zijn benen dwars over z'n bed en zijn handen — ja, dat was eigenlijk niet te zeggen, waar zijn handen al die tijd gelegen hadden. Want de handen van Hans Wagenaar lagen nooit stil. Als hij zat na te denken, zoals hij dat nu weer had gedaan — heel alleen op zijn kamer, nummer 42, tweede verdieping, eerste gang links — dan was het alsof al zijn gedachten uitstroomden naar zijn handen. Ja, het was alsof die gedachten nog verder wilden gaan, — maar omdat ze niet meer verder konden gaan, verdrongen zij elkaar in zijn handen. Daarom konden die handen niet stil op zijn knieën blijven liggen: ze bewogen voort-

durend met de gloedvolle onrust van een jongen in de puberteit, die in de lente geen weg weet met z'n energie.

Hans Wagenaar zelf was geen jongen meer. Hij zag er uit als iemand van veertig jaar, al was hij nog maar dertig. Dat kwam vooral door zijn ogen, die diep in hun kassen lagen en aan heel zijn gezicht een uitdrukking gaven van vermoeidheid. Hij was blind.

Zijn handen lagen nooit stil, omdat daarin al zijn plannen en idealen moesten doodlopen. Bij zijn handen eindigde hijzelf, en bij hemzelf eindigde zijn leven. Hij had zijn handen nodig om door de wereld te kunnen gaan, — maar de wereld had zijn handen niet nodig.

Het ergste was niet, dat hij tastend met zijn handen langs de dingen ging. Het ergste was, dat de dingen onder zijn handen even koud bleven: ze hadden hem niet nodig.

Hij had liggen denken over een woord van de dominee, die wekelijks in de vergaderzaal van het Instituut een toespraak kwam houden. Hij mocht die dominee wel, meer dan z'n voorganger. Die laatste had altijd gesproken op een toon alsof hij tot kinderen sprak. Hans Wagenaar kende die toon al vanaf de dag, dat hij blind was geworden. Hij ergerde er zich zó aan, dat hij op den duur niet meer wilde luisteren naar alle mensen die hem op déze toon aanspraken: alsof hij eigenlijk niet meer normaal was, alsof hij — doordat hij niets kon zien — ook niet zoveel meer kon *in-zien*. Maar de nieuwe dominee sprak gewoon tot gewone mensen. Als hij sprak, kon je soms helemaal vergeten dat je blind was. Hij preekte niet alleen over de blinde Bartimeüs, maar ook over de gierige Zacheüs. Hij stond niet half te huilen bij zijn gebed, alsof zijn medelijden hem te veel werd; hij dankte voor de lente, zodat je ineens de bomen groen zag worden.

Eigenlijk was het vanmiddag de eerste keer geweest, dat hij iets zei over hun blindheid. Juist daarom had het diepe indruk gemaakt. Er was even een vlag van ontroering door de zaal gegaan. Met de zuiver-aanvoelende intuïtie die zij hadden als blinden, hadden zij het plotseling van elkaar geweten, dat zij hiermee nog lang zouden bezig zijn.

Hans Wagenaar was er twee uur mee bezig geweest. De dominee had verteld van een blind meisje, dat in kinderlijke eenvoud haar blindheid had aanvaard door te zeggen: „Vaders spelen met hun kinderen, en dan leggen ze even hun hand voor de ogen van hun kind, terwijl ze een verrassing klaarleggen op tafel; als ze dan hun hand wegtrekken, ziet zo'n kind ineens iets moois. Zó is mijn Vader in de hemel aan 't spelen met mij. Hij heeft even Zijn hand voor mijn ogen gelegd. Als Hij straks Zijn hand weghaalt, — dan zie ik het mooiste wat er is, — dan kijk ik zo maar recht in de ogen van de Here Jezus.”

Hans Wagenaar had niet lang aan dit meisje gedacht, maar wel aan zichzelf. Was zijn leven dan alleen maar een spel van zijn Vader? Zou de grote verrassing pas komen, als hij de hemel binnenkwam? Moest hij nu niets meer doen dan wachten op het ogenblik, dat Vader Zijn hand zou wegtrekken? Hij dacht aan die twee dichtregels, die hij maar nooit kon kwijtraken:

„als eens ons hoofd, terùggebogen,
ten ònder gaat,
glimlacht in onze dóde ogen
de dágeraad.”

Moest hij daar dan maar op wachten, en intussen heen en weer lopen van kamer 42, eerste gang links, naar de eetzaal beneden en de vergaderzaal er naast? Was het niet wat goedkoop van die dominee om honderdtwintig blinden — het Instituut was helemaal vol dit jaar — met een enkel gebaar te verwijzen naar de hemel? Hij wilde een taak hebben op áárde. Hij wilde maar niet spēlen met Vader; hij wilde wèrken voor Vader.

En toen was hem plotseling die gedachte ingevallen, die hem twee uur vasthield: dat Vader hem blind gemaakt had voor een speciale taak, die alleen een blinde kan vervullen. En wat was het, waardoor een blinde zich onderscheidde van andere mensen? Hij wist het maar al te goed: als hij op straat liep met zijn witte wandelstok, dan keek iedereen naar hem, dan werden alle levende ogen getrokken naar zijn dode ogen. Dat was zijn lijden: hij kon nergens komen, zonder de aandacht te trekken. Hij kon niet on-